in peace. As if he were asking the police to force them to stop being young people.

Hopefully they will never stop being young people. Hopefully they understand that sometimes calendars are just a disguise for capitulation, and, aside from birthday parties, age is not worth it.

Brothers and sisters:

To the young people, to the women, to the children, to the old ones, to all the colors with which humanity is illuminated, we say to you that we have the right to choose.

Choosing: that is what liberty is. But we must build our choices, because the ones they are presenting us with today have been conceived with power as father and avarice as mother.

We can choose a better world, a fairer one, a better one, but we must fight to build it with justice and dignity, which are the two feet with which peace can walk and defeat the war.

Democracy!
Liberty!
Justice!

From the mountains of the Mexican southeast.

By the Clandestine Revolutionary Indigenous Committee - General Command of the Zapatista Army of National Liberation.

Subcomandante Insurgente Marcos

Mexiko, 12 april 2003

Översättning: irlandesa

Publicerad på: bland annat http://chiapas.indymedia.org

Detta häfte har satts ihop av föreningen Mut Vitz Sverige. För mer info om oss och Zapatiströrelsen, se vår hemsida:

www.mutvitzkaffe.org

ZAPATISTERNA OM KRIGET MOT IRAK

Tre texter av Subcomandante Marcos om kriget mot Irak, skrivna mellan februari och april 2003

Upproret som säger nej!

Kommunike från Zapatistarmén för nationell befrielse, EZLN, som lästes upp under antikrigsdemonstrationen i Rom, Italien, den 15 februari. Den lästes upp av Heidi Giuliani, modern till aktivisten Carlo som avrättades av den italienska polisen i Genua juli 2001.

Bröder och systrar av det rebelliska Italien.

Hälsningar från männen, kvinnorna, barnen och de gamla i Zapatistarmén för nationell befrielse. Våra ord har blivit moln för att kunna färdas över oceanen och nå till den värld som finns i era hjärtan.

Vi vet att idag hålls demonstrationer över hela världen för att säga ”nej” till Bushs krig mot det irakiska folket. Och det måste sägas på det sättet, eftersom det är inte det nordamerikanska folkets krig, och det är inte heller ett krig mot Saddam Hussein. Det är ett pengarnas krig, som representeras av herr Bush (kanske för att visa att han saknar helt intelligens). Och det riktas mot mänskligheten, vars öde nu står på spel på irakisk jord. Detta är ett skräckens krig.

Dess mål är inte att besegra Hussein i Irak. Dess mål är inte att få bort al Quaida. Det är inte heller att befria det irakiska folket. Det är inte rättvisa, eller demokrati, eller frihet som driver denna terror. Det är skräck.

Skräcken att en hel värld kommer att vägra att acceptera en polisman som säger vad som ska göras, hur det ska göras och när det ska göras. Det är skräck.

Skräck att världen kommer att vägra behandlas som en rånad.

Skräck för den mänskliga essens som kallas revolt.

Skräck att de miljoner människor som mobiliserar idag över hela världen kommer att vara framgångsrika föra fram freden. Eftersom de som drabbas av bomberna som kommer att släppas över irakisk mark kommer inte bara vara irakiska civila, barn, kvinnor, män och gamla, vars död bara kommer att vara en olycka på den utstakade, godtyckliga vägen, för han åkallar gud som sitt alibi för förstörelse och död.

Personen som leder denna galenskap (och som stöds av Berlusconi i Italien, Blair i England och Aznar i Spanien), herr Bush, använde pengar för att köpa sig den makt som han försöker använda mot det irakiska folket.

ganizations, with one basic accord, resistance, and with a common flag, that of rebellion.

The powerful and their choirboys of dead letters declared September 11 as the watershed of modern history. They even said that this current war is a product of that day.

Now we see that perhaps it is this war which could mark the new century.

This depends on the attitude which with which we address it.

Brothers and sisters:

Perhaps some of you have noticed that we are now making special mention of the young people, naming them in particular among the men, women, children and old ones.

And now we are sending a special greeting to the young people, men and women, of Mexico.

Almost simultaneously with the fall of the first bombs on Iraqi territory, young people, primarily high school and college students, began mobilizations. It was not their numbers which were important, but the “no” which they raised.

We zapatistas recognize and salute the sensitivity of Mexican youth, whatever their name which gives them identity and community.

Through one of those caprices of radio wave, a broadcast from Mexico City reached the mountains of the Mexican southeast. It came from one of those stations which talk about their ratings most of the time. The acting announcer was receiving a note from a reporter who was covering one of the many mobilizations against the war in Iraq, in front of the US embassy.

The announcer had barely finished the report when he immediately began lavishing all kinds of disparaging insults on the demonstrators. “They’re vandals, anarchists, criminals,” he commented. And then he stammered, because it appeared that his vocabulary of synonyms was quite limited. After stuttering, he said: “They’re young people,” as if that were the greatest insult and the worst name which could be given to anyone.

“They’re young people,” he said with disgust, with contempt, wanting Lo’pez Obrador’s riot police to give them a lesson because they weren’t letting the great magnates who have their offices in Paseo de la Reforma work

And we should be happy.

To the political and social organizations which are participating in this march today, and in others which are being held in other parts of Mexico, we say to you that the EZLN is not trying to dominate and standardize rebellion in Mexico.

We understand quite well that rebellion has many colors and many paths.

To all these organizations, we offer them a mirror. If they respect us, they will receive respect.

They have been telling us for some time that fragmentation of the social movement is lethal for the transformation of society.

Those who say that are doing so because they are trying to be the ones to head and to dominate the movement. Most of the time in order to go and deliver it for a few coins or, arguing unfavorable circumstances and conditions, to replace mobilization with scams and high-level agreements.

We do not know whether the plurality and diversity of political and social organizations can achieve a transformation which is possible, which we need and deserve.

But we do know that dominance, even if it is dressed up as "program unity," has not achieved it, and it has, on the other hand, spread skepticism and disillusionment.

The oft-mentioned unity of the left, according to the zapatistas, cannot be built with one single criterion, with a structure which merely harbors the mutual piracy of militants and activists, cannibalism between political proposals, an open contest to see who is more radical in their words and the hidden contest to see who can sell themselves for the best price.

Attempts at unity, built with a zeal for dominance, have only ended up in splits, division and futile rivalries.

Unity is possible if plurality and diversity are respected.

It is possible if, with that respect for the base, a common agenda for discussion is built, not one of accords.

From this discussion, a new proposal could arise, in which we could all be recognized, without abandoning what we are, and without abandoning our positions and thoughts.

Our idea is not one single organization, but a movement with many or-

Det får inte glömmas bort att herr Bush är ledaren för den självutnämnda världspolisen, tack vare ett bedrägeri som var så enormt att det bara kunde döljas av skuggan från twin towers i New York och blodet från offrena i terroristattacken den 11 september 2001.

Varken Hussein eller det irakiska folket spelar någon roll för den nordamerikanska regeringen. Vad som är viktigt för dem är att kunna visa att de kan begå sina brott i vilken del av världen som helst, vid vilket ögonblick som helst och att de kan göra det helt ostraffat.

Bomberna som kommer att falla över Irak kommer också att falla över alla jordens nationer. De kommer att falla på våra hjärtan, och gör rädslan de bär med sig universal.

Kriget är mot mänskligheten, mot alla ärliga män och kvinnor.

Detta krig försöker uppnå att vi ska känna skräck, att vi ska tro att den som har pengar och militär styrka också har rätt.

Detta krig hoppas att vi alla bara ska rycka på axlarna, att vi ska göra cynismen till vår nya religion, att vi ska fortsätta vara tysta, att vi ska bekräfta att vi ska underordna oss, att vi ska ge oss… att vi ska glömma…

Att vi ska glömma Carlo Giuliani, rebellen från Genua.

Vi zapatister är de som drömmer om våra döda. Och idag drömmer våra döda ett rebelliskt "nej". För oss finns det bara en värdig värld och en värdig handling ställda inför detta krig. Ordet "nej" och den rebelliska handlingen. Det är därför vi måste säga "nej" till kriget.

Ett "nej" utan villkor eller ursäkter.

Ett "nej" som inte är halvdant.

Ett "nej" utan gråzoner.

Ett "nej" med alla de färger som pryder världen.

Ett "nej" som är tydligt, kategoriskt, högljutt, definitivt och globalt.

Vad som står på spel i detta krig är relationen mellan de mäktiga och de svaga. Den mäktige är mäktig bara för att han gör oss svag. Han lever på vårt arbete, på vårt blod. Det är så han blir fet medan vi tynar bort. De mäktiga har åkallat gud till stöd för sin sida i detta krig, så att vi ska acceptera deras makt och vår svaghet som något som har bestämts i en gudomlig plan. Men det finns ingen gud bakom detta krig annat än pengarnas gud, inte heller någon rätt annat än begäret efter död och förstörelse.

De svagas enda styrka är deras värdighet. Det är det som inspirerar dem att kämpa för att kunna vägra att lyda de mäktiga, för att kunna revoltera.

Idag finns ett ”nej” som ska försvaga de mäktiga och stärka de svaga: ett ”nej” till kriget.

En del frågar som om det ordet som har övertygat så många över hela världen är förmöget att hindra kriget, eller när det har börjat, att stoppa det. Frågan är inte om vi kan förändra de mäktigas mördarmarsch. Nej. Frågar vi måste ställa oss är: kan vi leva med skammen att veta att vi inte gjort allt för att hindra eller stoppa detta krig?

Den värdiga mannen eller kvinnan kan inte sitta tysta och likgiltiga i detta ögonblick.

Alla av oss, måste säga ”nej” med vår egen röst, på vårt eget sätt, på vårt eget språk och med våra egna handlingar.

Och om de mäktiga vill göra rädslan för död och förstörelse universell måste vi göra detta ”nej” universellt. Eftersom ett ”nej” till detta krig är också ett ”nej” till rädsla, ett ”nej” till likgiltighet, ett ”nej” till att ge sig, ett ”nej” till att glömma, ett ”nej” till att förkasta vår mänsklighet.

Det är ett ”nej” som är för mänskligheten och mot nyliberalismen.

Vi hoppas att detta ”nej” överskrider alla gränser, att det smyger sig förbi tullen, att det överkommer skillnader i språk och kulturer, att de enar de ärliga och värdiga delarna av mänskligheten som är, vilket inte får glömmas, i majoritet.

För det finns negationer som enar och skapar värdighet.

För det finns negationer som stärker och bekräftar det bästa i män och kvinnor, det stärker nämligen deras värdighet.

Idag skyms himlen av krigsplan, med missiler som kallas ”intelligenta” bara för att dölja den dumheten hos de som kommenderar dem och hos dem

top of the wall in order to tell us that we can choose, from among all the clones, whom we want to represent us and rule us.

Some might ask why we did not join in the mobilization which was called by the senators, arguing that we should leave our differences behind.

In the first place, because we cannot allow ourselves to be accomplices to the cover-up of those who are waging war in Mexico and feigning horror at the war in another part of the world.

In the second place, because we know that the senators asked to veto the participation of students from the National Autonomous University of Mexico, of members of the Francisco Villa Popular Front, of campesinos from San Salvador Atenco, and of all of those who seem “dirty, ugly and bad” to them.

The senators said that they would refuse to march if these brothers and sisters did so. And so the first intention to break up a march, which could have been unified, came from there.

They told us that we were dirty and ugly, but the ski-masks covered up the ugliness and feigned dirtiness. They told us that we were bad. They used the word “accursed” in its place. We don’t know if “accursed” is better or worse than “bad.”

And so the dirty, the ugly, the bad ones of Mexican society are at this march, and we, the men, women, children, young people and old ones of the Zapatista Army of National Liberation are with them.

I am sending you, through my words, greetings of respect and admiration from the “accursed” ones of the EZLN.

Brothers and sisters:

We would like to express our appreciation to those political and social organizations which, along with us, called for this march.

We would also like to express our gratitude and best wishes to all those persons sans political and social organization who have come.

Perhaps we may be few, and we may not have much weight on the corrupt scales of the damnable words and damnable images at the service of the politicians. But they know quite well what 100 patriots can do for this land.

Perhaps there will be more than 100 at this march. Then, instead of laughing, they should be worried.

some radio and television stations, whose only lament is that the war took so long to simulate victory.

A dirty and despicable calculation was what inspired the Mexican political class' position on this war.

As they watched the Mexican people become increasingly disenchanted with their corruption and crimes, the political parties went to great lengths to protest the war, although they remained mute when it came to referring to the one who is ordering it.

Now the presidential couple says that they are disillusioned, because the US government did not understand that the haggling for their support was only driven by wanting to regain a few points in their popularity indices.

The PRI did what it knows how to do quite well: above, they said "who knows," and below they applauded a method which vindicated their long history of authoritarianism, the same one which had kept them in power for more than 70 years. And the same one which threw them out of it.

The PAN had a serious identity crisis, because the rumor was flying among their leaders that, if they were to explicitly condemn the United States government, they could be accused of betraying the patria.

The PRD made an effort which is worthy of mention. If they continue like this, they could aspire to a Nobel prize in bio-genetic alchemy, because they will manage to become a clone which combines the PRI and the PAN.

The pygmies, without an exact place, insisted on running from one side to the other, trying to be seen.

Today the Mexican political class is purportedly demonstrating against the war, but, among themselves, they say that they could not waste this day, needing to get on with the election campaigns.

Perhaps they think that we have no memory and that they can deceive us.

When the Mexican political class united against the recognition of indigenous rights and culture, it not only ensured the continuation of the war against the Indian peoples of Mexico.

It also built a wall which separates it from the citizens of this country.

Behind that wall, the politicians share intrigues, salaries, benefits, corruption and cover-ups.

Only every so often, during each election period, do they peek over the

som likt Berlusconi, Blair och Aznar legitimerar dem. Himlen skyms av satelliter som pekar ut var det finns liv och där det kommer bli död. Och marken befläckas av krigsmaskiner som färgar jorden med blod och skam.

Stormen kommer. Men gryningen ska komma bara orden som blivit moln för att sig över gränserna blir till ett "nej" i sten, och de kan göra en öppning i mörkret, en spricka som morgondagen kan slinka in igenom.

Bröder och systrar av det rebelliska och värdiga Italien.

Var vänliga att acceptera detta "nej" som vi zapatister, de minsta, skickar till er. Tillåt vårt "nej" att förenas med ert och med alla andra "nej" som växer idag över hela jorden.

Leve upproret som säger "nej!".

Död åt döden!

Från bergen i sydöstra Mexiko

För den underjordiska revolutionära indiankommittén - generalkomandot (CCRI-CG) av Zapatistarmén för nationell befrielse, EZLN

Subcomandante Insurgente Marcos

Mexiko, februari 2003

Översättning: Okänd

Publicerad på: www.motkraft.net

En annorlunda geografi

I. Babels torn: sminket eller garderoben

Tjugoförsta århundradet. Där uppe är det nya seklet en repris av det gamla: de politiska idéerna handlar fortfarande i grunden om att dominera eller exkludera den andre. Vad är egentligen nytt? Idag, liksom tidigare använder man sig av krig, lögner, falskhet, död. Makten upprepar historien och vill få oss att tro att det den här gången är med goda och sanna avsikter.

Nyliberalismens stora projekt för världen är en ny version av Babels torn. I gamla testamentet berättas att människorna i sitt sökande efter nya höjder kommer överens om att ta sig an ett ofantligt projekt: bygga ett torn så högt att det ska nå upp till himmeln. De kristnas gud straffar deras högmod med mångfald. Talandes olika språk kan människorna inte fortsätta sitt bygge och därför skingras de.

Nyliberalismen vill skapa samma bygge, men inte för att nå en osannolik himmel, utan för att en gång för alla befria sig från mångfalden, som den ser som en förbannelse, och för att försäkra sig om att makten aldrig ska upphöra. Längtan efter evighet dyker upp tidigt i historien hos de som sitter vid makten.

Men detta nyliberala Babels torn är inte bara ute efter att skapa den homogenitet som är nödvändig för dess bygge. Likheten som förstör heterogeniteten utformas nämligen efter en modell. "Vi ska vara lika det här", får vi lära oss av pengarnas nya religion. Människorna tar inte längre efter varandra, utan härmar en modell som bestäms av den som homogeniserar, den som härskar, den som befinner sig högst upp i det torn som den moderna världen är. Där nedanför finns alla de annorlunda. På de lägre våningsplanen består den enda likheten i att man antingen ger upp sin olikhet eller skäms över den.

Pengarnas nya gud återanvänder den gamla förbannelsen - men i motsatt betydelse: förbannelsen faller över den som är annorlunda, den andre. I rollen som helvetet ser vi fängelset och kyrkogården. De transnationella företagens boomande vinstökningar följs av allt fler celler och gravar.

I det nya Babels torn är det en skyldighet att visa vördnad för den som härskar. Och den som härskar gör det för att han har ersatt bristen på argument med råstyrka. Den mäktiges påbud är att alla färger antingen ska måla sig i pengarnas matta färg eller enbart visa upp sin mångfald i skammens mörker. Sminket eller garderoben. Det gäller för bögar, lesbiska, invandrare, muslimer, ursprungsfolk, "färgade", män, kvinnor, ungdomar, åldringar, handikappade och alla de namn som de annorlunda tar sig runt om i världen.

Detta är globaliseringens projekt: att förvandla planeten till ett nytt Babels torn. En planet som är homogen i sitt sätt att tänka, sin kultur, sin härskare. Hegemoniserad, inte av den som har de starkaste argumenten, utan råstyrkan.

Om enigheten i förhistoriens Babels torn möjliggjordes av överenskommelser (på ett och samma språk), så åstadkommer man konsensus i den nyliberala historien genom den starkes argument, godtycke, krig.

Om vi förutsätter att man för att kunna leva på jorden måste göra det i relation till den andre, så är valet vi ställs inför att antingen tillhöra de härskande eller de underordnade. I de härskandes klubb är alla platser upptagna och medlemskapet ärvs. Men bland de underordnade finns det å andra sidan alltid

And those human beings who will not surrender - it would be good if they listened quite carefully in Washington - are still in the majority.

Over the last few years, they have told us that referring to this zeal for conquest and destruction, which drives the powerful, as "imperialism" or "empire" is merely "outdated Marxism," "sixties nostalgia," "pre-modern arguments."

Nonetheless, without it mattering much what name they put on it, money has made all the rebel struggles which oppose them quite current.

Because it so happens that they can change the names, and the words can try or not to conceal what they name, but the irrefutable and brutal fact is that there is a small group of the powerful who want to conquer the entire world and to put it at their service.

And there are also other, small groups of the powerful who want to do the same thing. The banners which cover any of them are not important, because their common standard is still money.

But, if the war of the powerful is worldwide, rebellion is worldwide as well.

Today's mobilizations are against the war of the powerful, whatever it is called.

It does not matter whether their name is George W. Bush, Tony Blair, Jose' Mari'a Aznar, Vicente Fox...excuse me, the presidential couple, Diego Ferna'ndez de Cevallos, Jesu's Ortega or Manual Bartlett.

It does not matter whether the standard is that of the Republican party, or the Democratic, Labor, Conservative, PRI, PAN, PRD or those Mexican pygmies who, as someone said, also began when they were small.

Today the Mexican political class is trying to capitalize on the feeling of repudiation which this war has provoked, but they are careful not to name the person who perpetrated it. That is why they do not want to demonstrate in front of the US embassy, so that they will not lose their tourist visas and so that they will not offend those who really rule Mexican lands.

Mexican politicians are feigning dismay over the war in the Middle East because, simply and solely, they are aware of its almost unanimous rejection by the Mexican populace.

And we owe the "almost" to Mexican businessmen and commentators on

colors and languages, which walks in all sizes and which stirs in the hearts of men, women, old ones, young people and children.

Nonetheless, we should know that the current feast of death and destruction is not provoking only condemnation and indignation.

The fundamentalism which this war is carrying forward, using the Christian God as alibi, will only give birth to other fundamentalisms.

In the logic of the powers' genetic code, terror is a Siamese twin with two heads, but one same path: that of destruction.

Tomorrow's chaos will be the result of the "new world order" which is being carried, in these terrible and shameful days, by those "intelligent" missiles which are falling in the Middle East.

There is no more fitting image of the "new world order" than that which shows the looting and chaos in those cities which have been "liberated" by US and British troops.

"Liberated," that is how the powerful describe the cities whose geography today is one of dead civilians and destroyed buildings.

Because it cannot be forgotten that the argument which accompanied God in this war was that of "liberty."

It has been made quite clear, however, that the liberty which is being offered by the powers, and those who serve them, is that of choosing between selling ourselves and surrendering, or dying.

"You are free," the powerful and their governments tell us. "You can choose between the garrote or the carrot."

And the Mexican political class makes haste to provide us with an example, dressed up as "sensitivity" and "prudence."

The registered political parties (because it cannot be forgotten that there are political organizations which are not engaged in the government's dirty games) choose the carrot.

It does not matter to them that the carrot is made of plastic, like those bones which are given to dogs in order to entertain them and so they can sharpen their teeth in order to chew "strangers" better.

Today, in the "new world order" which has been inaugurated with the war in Iraq, the "strangers" are all the men, women, young people, children and old ones who will not surrender.

utrymme och det enda som krävs för att få tillhöra denna grupp är att göra sig av med sin olikhet eller att dölja den.

Men det finns de som är annorlunda och som vägrar sluta vara det. För de som lever i tornet, men som inte befinner sig högst upp i det, finns det olika sätt att hantera dessa "missanpassade": att fördöma eller ignorera, bli cynisk eller hyckla. Det nyliberala tornets lagar förbjuder jämbördig olikhet. Det enda som godtas är en underordnad olikhet.

I den moderna epoken är nationalstaten ett korthus i en nyliberal vind. De lokala politiska klasserna fortsätter sitt spel som om de självständigt kan ta beslut om hur brett eller högt korthuset ska vara, men den ekonomiska makten har för länge sedan tappat intresset för det spelet och låter därför de lokala politikerna och deras sympatisörer roa sig… med spelkort som inte tillhör dem. För det enda bygge som intresserar den är det nya Babels torn och så länge det inte saknas råvaror till det bygget (det vill säga territorier som kan förstöras och återuppbyggas med död), får den nationella politikens arbetsbasar och polischefer fortsätta föreställningen (som inte bara är den mest påkostade showen i världen utan också den med mest ointresserad publik).

Det nya tornets arkitektur är kriget mot de annorlunda, stenarna det byggs av är våra ben och murbruket vårt blod. Den store mördaren gömmer sig bakom den store arkitekten (och om han inte kallar sig "Gud", så är det för att han inte vill fläcka sin falska ödmjukhet).

I den bibliska berättelsen straffar de kristnas gud människornas högmod med mångfald. I maktens moderna historia är gud inte mer än en PR-ansvarig för kriget (ett krig som bara kan kallas modernt på grund av antalet döda och mängden av förstörelse det orsakar per minut).

II. Ordens geografi

Om förhistorien tog slut för tre år sedan eller för tjugo sekler sedan verkar inte ha någon större betydelse. Där uppe försöker makten att övertyga oss om att historien upprepar sig, oavsett vad vi läser i våra kalendrar. Förintandet av den andre är ständigt modernt. Och även om det i grunden inte finns någon skillnad mellan romarrikets katapulter och Bush "intelligenta bomber", så är den moderna teknologin en välsignelse för ockupationstrupperna (det som är egentligen är ett brott får bilden av att vara något gott) och för scenograferna

(de direktsända bombningarna förvandlas till ett “fascinerande” fyrverkeri - CNN said it.).

Utan att ta hänsyn till om vi märker det eller inte, skapar makten en ny ordens geografi. Sakernas namn är desamma, men sakerna har förändrats.

På så vis har “fel” blivit till en politisk doktrin och “rätt” har förkastats som irrlära. Den annorlunde är nu motståndaren, den andre är fienden. Demokrati är kollektiv lydnad. Frihet är bara vår frihet att välja vilket sätt vi ska dölja vår olikhet på. Fred innebär passiv underkastelse. Och krig är nu en pedagogisk metod för att lära ut geografi.

Där argumenten saknas finns gott om dogmer. Den främsta dogmen tar utgångspunkt i en orsak, för att sedan omvandla den till sitt mål. I maktens kikare är horisonten alltid densamma, oföränderlig och evig. Maktens förstoringsglas är en spegel. Det annorlunda kommer alltid att vara oväntat och inför det oväntade kommer makten alltid att reagera med rädsla. Och rädslan kommer alltid att kunna växa sig starkare genom dogmen om att krossa det oväntade. I maktens kikare är jorden platt, smutsig och ovårdad.

Om en statsman inte kan bli ihågkommen för sin humanitära insats, så kan han alltid bli det för sin kriminalitet. Och på så vis upprepar makten sin historia: gårdagens frihetskämpar är idag skyldiga till nedriga brott. Dagens “gudskämpar” är morgondagens otrogna.

Orden förändras och bilderna likaså. Tidigare, vid tiden för statyernas geografi, förvandlades dogmen till sten för att ära fanatikerna. Idag är det på tidningarnas framsidor och i nyhetsprogrammen på TV som dogmen får sin avbild och kan tjäna som inspiration åt den fundamentalistiska mardrömmens tronföljare.

Den moderna statsvetenskapen säger oss att människor föds unika. Människornas integrering i samhället sker genom en process som skulle göra den strängaste uppfostrare avundssjuk. Statsapparatens fulla kapacitet ägnas åt att “likrikta” människorna, det vill säga homogenisera dem under den härskandes hegemoni. Social framgång mäts alltså utifrån likheten med en modell. Homogeniteten innebär inte att vi alla är lika, utan att vi alla försöker efterlikna denna modell. Och modellen konstrueras av den som har makten. Hegemonin innebär inte bara att en härskar över alla andra, utan också att alla andra anstränger sig för att lyda.

Up there, where money is God and master, they are celebrating a victory which is nothing but a scam painted with Arab blood, which is, we should not forget, human blood, even though the big media monopolies would like to convince us otherwise.

Up there, the lord of fear is rubbing his hands together, he thinks that now he will be able to reign without anyone defying him. He thinks that the main objective of this war, the globalization of fear and of submission, has been met.

Up there, the Cyclops of power is happy because his gaze is met by blood, by the blood of the other, of the different.

If the power of money thinks that he has defeated humanity it is because he is looking only at himself and his tiny clones who are swarming about the United Nations and in the different governments of the world, including the Mexican government.

Now, when the fall of Baghdad is being feted, the governments of the world who were initially opposed to the war are now showing their faces as they negotiate among themselves for how the loot is to be distributed.

Because war is business, and post-war is business.

No businessmen wish to be left out of the business, and they are hoping for even a few crumbs from the feast which the United States government is planning on a people who are being presented in the media as defeated and conquered.

But the powers are wrong. They are always wrong.

Its current war has not globalized fear, it has not globalized subjection, except among the political class.

No, what this war has internationalized is indignation, rejection, protest, the “No.”

If the current United States government is to be recognized for anything, it is that it achieved in a few weeks what took Hitler years: awakening the condemnation of millions of human beings on the entire planet.

And so it is not only the “No” to the war which is gathering us together.

We are also demonstrating in order to let the governments of the world know that we are not afraid, and that we are not defeated.

In place of fear and defeat, it is indignation which today clothes all the

Det är sant att rebellerna vandrar genom historiens natt, men de gör det för att komma fram till morgondagen. Skuggorna hindrar dem inte från att göra något i sin geografis här och nu.

Rebellerna försöker inte sudda ut historien och börja om på ett blankt papper, eller skriva om historien så att orden och geografins fördelning ändras. Nej, de letar helt enkelt efter en ny karta, som rymmer alla ord.

En karta där skillnaden mellan de olika sätten att säga "liv" inte ligger i munnen hos den som uttalar dem, utan i den samlade helheten hos de som uttalar sig.

För musik skapas inte av en enda ton, utan av många, och dans är inte upprepningen av ett och samma steg tills man tröttnar.

Därför kommer freden att vara en öppen konsert av ord och blickar i en annorlunda geografi…

Från sydöstra Mexikos irakiska berg, medan himmeln förmörkas av militärflygplan och helikoptrar i Operation Centinela.

Subcomandante Marcos

Mexiko, mars 2003

Översättning: Erik Gustafsson

Publicerad på: www.chiapas.nu

Mobilizations are being held today in repudiation of the war

To the people of Mexico:

To the peoples of the world:

Brothers and sisters:

Throughout the world, mobilizations are being held today in repudiation of the war by the United States and Great Britain against the people of Iraq.

We would like, then, to begin our words with greetings to all of those human beings who are, throughout the world and in other parts of Mexico, demonstrating in order to say "No" to the war by the powerful.

Däri ligger homogeniteten - vi har inte lika stora rikedomar (eftersom några få äger dem på bekostnad av de många) eller möjligheter, men vi har samma härskare och samma vilja att göra honom till lags (som är ett annat uttryck för att "lyda").

När de liknar samhället med en familj och vi får höra att det måste finnas regler för samvaron i denna familj, så "glömmer" de problemet med dessa förutbestämda regler. I den stunden förändras ordens geografi och de betyder inte längre vad de tidigare betytt, utan det som de som sitter vid makten vill att de ska betyda.

Vid någon punkt i den moderna historien ersätts legitimitet med legalitet och när de där uppe tycker att legaliteten är fel, då måste lagen förändras. När de där nere tycker den är fel, då måste lagen upprätthållas… för att straffa de som bryter mot den.

III. Maktens geografi

Enligt maktens geografi föds man inte på en viss plats i världen, utan med eller utan möjligheter att dominera den. Om man tidigare motiverade att vissa människor är högre stående med hänvisning till deras ras, så gör man det i dag med geografi. De som lever i "nord" gör det inte i en rent geografisk bemärkelse, utan i en social nord, det vill säga de befinner sig där uppe. De som lever i "syd" befinner sig där nere. Geografin har förenklats: det finns ett uppe och ett nere. Utrymmet där uppe är begränsat och bara ett begränsat antal personer får plats. Där nere är det så gott om utrymme att vilken del av planeten som helst får plats och att hela mänskligheten ryms där.

I det moderna Babels torn anser sig ett samhälle vara högre stående om det kan erövra ett annat samhälle. Man mäter sig inte efter vetenskapliga, kulturella, konstnärliga framsteg eller efter dess medborgares levnadsstandard och samvaro.

I den moderna epoken för makten många olika erövringskrig. Och när jag säger "många olika" så menar jag "på många olika platser och på många olika sätt". Därför är världskrigen nu globalare än någonsin. För även om segraren fortfarande bara är en, så är förlorarna desto fler och de finns överallt.

Med bombernas argument tillägnar man sig utrymme: de som fäller bomberna finns i nord, i tornets "uppe"; de som träffas av dem finns där nere,

i syd.

Men det är inte bomberna som förändrar geografin. Bomberna förändrar geografins interna fördelning. Den av punkter och streck avgränsade ytan domineras idag av en viss härskare, imorgon av en annan. Det är det som kallas “geopolitik”. De geografiska kartorna visar i själva verket varken naturrikedomar, människor, kulturer eller historier, utan bara vem eller vilka som äger dem.

För den mäktige är hela mänskligheten ett barn som kan vara lydigt eller upproriskt. Bomberna är till för att påminna barnet om fördelarna med att vara lydigt och nackdelarna med att vara annorlunda.

Idag har Iraks civila män, kvinnor, barn och åldringar plötsligt fått något gemensamt med en förmögen amerikansk affärsman. Denne tillverkar kryssningsmissilerna och de tar emot dem. USA: s och Storbritanniens arméer är bara de vänliga budbärarna som förenar två så geografiskt avlägsna punkter. Så vi borde tacka personer som Bush, Blair och Aznar för att de gjort sig besväret att födas i vår tid. Utan människor som de skulle den moderna geografin vara otänkbar.

Men detta krig är inte mot Irak, eller inte bara mot Irak. Det är mot varje försök till olydnad, nu eller i framtiden. Det är ett krig mot upproret, det vill säga mot mänskligheten. Dess effekter och framför allt det NEJ som det har provocerat fram, gör det till ett världskrig.

IV. Polyfemos öde

Den tragikomiska axeln Bush-Blair-Aznar och deras lakejer i de västliga “demokratierna” har lidit sitt första nederlag. De försökte övertyga oss om att Irak ligger i mellanöstern, men det gick inte. Som det står att läsa i vilken respektabel bok om geografi som helst, så ligger Irak i Europa, Nordamerika, Stillahavsregionen, Latinamerika, sydöstra Mexikos berg och i detta globala och upproriska “Nej” som ritar en ny karta där värdigheten och samvetet är inspiration och motiv.

En av de saker som demonstrationerna runt om i världen visar, är att detta krig är ett krig mot mänskligheten.

Några som verkligen har förstått att Irak idag finns överallt på planeten är ungdomarna. Medan andra studerar kartor och lugnar sig med de tusentals kilometer som skiljer Bagdad från platsen där de befinner sig, så har ungdomarna förstått att dessa bomber (de med sprängmedel och de med desinformation) inte bara riktas mot irakiskt territorium, utan också mot rätten att vara annorlunda.

Och när en ung människa målar sitt “Nej” på ett plakat, i en graffitimålning, i ett block, i en röst, så säger hon inte bara “Nej till kriget mot Irak”, utan också “Nej till det nya Babels torn”, “Nej till homogeniteten”, “Nej till hegemonin”. För de unga rebellerna använder sitt “Nej” som pensel, och med den i handen målar de en annorlunda geografi.

Liksom cyklopen Polyfemos i den grekiska litteraturen, så har makten och dess hat mot den annorlunde bara ett öga. Den är mycket mäktig och förefaller vara oövervinnelig. Men liksom Polyfemos blir makten utmanad av en vålnad som kallas “Ingen”.

När den mäktige talar om de andra, kallar han dem föraktfullt för “ingen”. Och “ingen” är i majoritet på planeten. Medan pengarna i högmod vill bygga om världen till ett torn, vill “ingen”, som får historiens hjul att rulla, också ha en annan värld, men en rundare värld som inkluderar alla olikheter på ett värdigt sätt, det vill säga med respekt. Det är inte till himmeln som mänskligheten vill nå, utan till jorden.

Och på det viset underminerar “ingen” grunden för det nya Babels torn.

Jorden är rund för att den ska snurra.

Till skillnad från nuvarande och tidigare världar, vars skapelser tillskrivs diverse gudars förtjänst, så kommer svaret till frågan “Vem skapade vår värld” i den framtida världen att bli: “ingen”.

Och för att kunna drömma om denna värld och börja konstruera den, krävs att man ser mycket långt fram i tidens geografi. Den som är där uppe ser inte långt och misstar sig när den tar en spegel för en kikare. Den som är där nere, “ingen”, ställer sig inte på tå för att se vad som väntar.

För rebellens kikare duger inte ens att se några steg framåt med. Den är inte mer än ett kalejdoskop, där de olika figurerna och färgerna, i maskopi med ljuset, inte erbjuder profetior, men en intuition: världen, historien, livet kommer att ta sig former som vi inte känner än, men som vi kan drömma om. I sitt kalejdoskop ser rebellen längre än den mäktige ser i sin digitala kikare: rebellen ser morgondagen.